

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Jeg lægger mærke til, at den højtærede justitsminister med hensyn til justitsministerens pligter og opgaver drager et ganske skarpt skel mellem administration og lovgivning. Jeg vil derfor gerne konkretisere mit spørgsmål til den højtærede minister: Mener ministeren ikke, at det giver anledning til overvejelser med hensyn til den lovgivning, der gælder her i landet på disse områder, når monopolvirksomheder, hvor monopollet tildeles af justitsministeriet, kan udøve en tvang som den, der her er tale om?

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det spørgsmål må besvares i overensstemmelse med det, jeg sagde før: at sanktionerne indenfor priskontrolrådets område har prisloven gjort op med. Det vil altså sige, at priskontrolrådet eventuelt kan give denne institution en række påbud af forskellig art, og først hvis det ender med, at straffebestemmelser el. lign. bliver bragt i anvendelse og spørgsmålet derved bringes ind under biografloven, mener jeg, at justitsministeriet er forpligtet til at tage det under overvejelse. Hvorvidt det skal tages under overvejelse i en fremtidig lovgivning, er for mig et andet spørgsmål. Her er der spørgsmål om en fortolkning i en konkret konflikt.

Fiskeriministeren (Knud Rée): For at billedet skal stå helt klart for dette høje tings medlemmer med hensyn til DSBs kino, der også har været inddraget i denne debat, vil jeg gerne oplyse, at da jeg overtog den sygemeldte minister for offentlige arbejders embede, blev spørgsmålet om, hvorvidt DSBs kino skulle genoptage sin annoncering, forelagt for mig med en forklaring på, hvorfor man havde sluttet sig til biografernes boykot. Jeg sagde, at jeg ville ikke træffe nogen afgørelse i denne sag, før jeg havde talt med de stridende parter. Jeg talte så med begge parter, og man meddelte mig, at der var optaget forligsforhandling mellem disse parter, og at man var indforstået med, at man for ikke at komplicere situationen ikke ville genoptage annonceringen, før disse forligsforhandling var ført til ende. Jeg udbad mig så meddelelse om, hvornår disse forligsforhandling var ført til ende, således at jeg der-

efter straks kunne træffe en afgørelse. Jeg har endnu ikke fået meddelelse om, at forligsforhandlingerne er ført til ende.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Hvad angår biografjerne, er det jo således, at de i henhold til loven er forpligtet til at være uafhængige af filmsproducenter og filmsudlejere. Enhver, også justitsministeren, ved, at der er biografere i Danmark, der både økonomisk og på anden måde, men navnlig økonomisk, er afhængige af filmsproducenter og filmsudlejere, og loven overtrædes altså på det groveste på dette punkt, men det forstår jeg justitsministeren ikke vil beskæftige sig med.

Hvad angår spørgsmålet om den organiserede annonceboykot overfor „Politiken“, kan jeg godt forstå harmen i de kredse, der står „Politiken“ nær, men jeg synes ærlig talt, at man skulle komme lidt ned på jorden og ikke skrue sig så højt op, at man taler om, at pressefriheden er truet, eller hvilke andre udtryk man nu har brugt i den forbindelse. I mange år har der været presseboykot mod „Land og Folk“, organiseret af de store erhvervssammenslutninger, der har pålagt deres medlemmer ikke at annoncere i „Land og Folk“. Når vi i „Land og Folk“ har gjort opmærksom på det, har vi kunnet læse ledere i „Politiken“ om, at det er barnepjat, at vi beklager os over det, for der er frihed her i landet til at avertere i de blade, man vil, og lade være at avertere i de blade, man ikke vil avertere i; men jeg forstår altså, at der er forskel på, om det drejer sig om annonceboykot mod „Land og Folk“ eller om en annonceboykot mod „Politiken“.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Som jeg allerede har gjort opmærksom på, er det spørgsmål, der her foreligger, ikke på nogen måde et spørgsmål om uvilje imod, at biografteaterjerne organiserer sig for at få en øget økonomisk magt også i deres forhandling med pressen. Det er en ganske selvfølgelig ting. Det, det her drejer sig om, er noget, der har langt videre sigte end til den boykot, der her er tale om. Det drejer sig simpelthen om, hvor vidt en eksklusiv aftale kan gå med hensyn til de magtmidler, som den eksklusive aftale lægger i en bestemt